

„Domnul cunoaște caracterul”

11 noiembrie 2008

Gili Cârstea

Avem o descriere fascinantă a modului în care alege Dumnezeu pe mesagerii Săi. Ascultați:

„Dumnezeu va face să țiuie urechile ascultătorilor, dacă ei nu vor dori să asculte vocea și solia Sa. Pastori, nu dezonorați pe Dumnezeul vostru, și nu jigniți pe Duhul Său cel Sfânt, făcând remarci asupra metodelor și manierelor oamenilor pe care El îi alege. Domnul cunoaște caracterul. El vede temperamentul oamenilor pe care i-a ales. El știe că numai niște oameni zeloși, fermi, hotărâți și cu convingeri categorice vor vedea lucrarea aceasta în importanța ei vitală, și vor pune în mărturia lor așa tărie și hotărâre, încât vor dărâma barierele Satanei” (TM 410).

„Domnul cunoaște caracterul.”

Această declarație ne spune că Dumnezeu are anumite criterii când Își alege mesagerii, și ar fi normal să aștepte de la noi să onorăm alegerea respectivă. El are nevoie de oameni „zeloși, fermi, hotărâți și cu convingeri categorice.” În ce scop? Spre a-Și impune voința asupra bisericii? Spre a constrânge pe păcătoși să-L primească pe Hristos? Nicidecum! El are nevoie de astfel de oameni deoarece doar ei „vor vedea lucrarea aceasta în importanța ei vitală.”

„Lucrarea aceasta” este Ziua Ispășirii pentru cei vii, și este de o importanță vitală, deoarece fără ea planul de mântuire nu se poate încheia, marea controversă devine tot mai extinsă și complexă, în loc să se finalizeze cu un verdict în favoarea lui Dumnezeu, iar împărăția acestei lumi este făcută să pară împărăția lui Dumnezeu, angrenând toate capacitățile poporului lui Dumnezeu în această direcție.

Când oamenii văd „lucrarea aceasta în importanța ei vitală,” rezultatul este că ei „vor pune în mărturia lor așa tărie și hotărâre, încât vor dărâma barierele Satanei.”

În acest context este folositor să ne întrebăm de ce l-a ales Dumnezeu pe A.T. Jones pentru a comunica bisericii lumina despre neprihănirea lui Hristos în legătură cu legea, și nu a recurs la soluția, mai simplă și lipsită de complicații, care era Uriah Smith.

Uriah Smith era, la acea dată, un stâlp redutabil în teologia și administrația bisericii. Era cel mai valoros autor adventist, foarte prețuit și respectat în poporul nostru. Era, ca să spunem așa, omul din spatele președintelui Conferinței Generale. Fiind și redactor la Review and Herald, revista drapel a bisericii, influența și posibilitățile lui de a comunica o solie nouă erau nelimitate. Puritatea lui doctrinală, ca eminent reprezentant al adevărilor adventiste, era indiscutabilă.

În plus, se bucura de sprijinul necondiționat al Comitetului Conferinței Generale, și nu exista minte care să poată concura cu aceea a fratelui Smith. Expertiza lui era apreciată în aproape orice domeniu.

Și, în sfârșit, se bucura de sprijinul total al sorei White, ceea ce dădea, la ora aceea, tușa finală de autenticitate oricărui lider adventist.

A.T.Jones nu se bucura de toate aceste privilegii. Nu era teolog de meserie, era aproape necunoscut în biserică, chiar dacă, de curând, fusese numit co-redactor la Signs of the Times, o revistă fără prea mare impact în interiorul bisericii, datorită formatului și scopului ei.

Frații cu răspundere de la Battle Creek îl priveau cu destulă reținere, datorită anumitor poziții „extravagante” pe care le enunțase, și care păreau să nu se armonizeze cu credința oficială a bisericii.

În plus, într-un capitol concret al interpretării profetice adventiste – cornul cel mic – el combătea deschis și fără reținere poziția susținută de Smith și Butler, ceea ce, vă imaginați, nu producea prea multă simpatie și afecțiune la cartierul general al lucrării. Să ataci deschis poziția susținută de Smith și Butler părea, pentru cei mai mulți, sinucidere teologică garantată.

Ei bine, de ce a fost ales A.T.Jones și nu Uriah Smith?

Raportul istoriei ne ajută să înțelegem de ce a procedat Dumnezeu astfel, și confirmă declarația inspirată pe care am prezentat-o la început, că Dumnezeu are nevoie de oameni cu un anumit caracter, oameni care văd importanța adevărului prezent și își unesc interesele cu acel adevăr fără să se gândească la consecințe.

Avem șansa de a pune alături, spre comparație, modul în care au reacționat la descoperirea luminii aceste două personaje marcante ale istoriei noastre. Vom căpăta o mică idee despre caracterul lor, și poate vom aprecia mai mult alegerea lui Dumnezeu pentru comunicarea acestei foarte prețioase solii.

Cazul A.T.Jones:

Episodul are loc la câțiva ani după Minneapolis 1888. Conducerea Conferinței Generale luase decizia, aproape sinucigașă, de a o expulza pe sora White în Australia, iar pe Waggoner în Marea Britanie. Ei spuneau că motivul ar fi „binele lucrării,” dar dânsa spunea că acesta era un motiv mincinos, că Domnul nu a dorit ca ei să părăsească America, și că intenția Sa era ca cei trei să rămână în

inima lucrării de la Battle Creek, spre a susține redeșteptarea plănuită de Dumnezeu prin solia trimisă.

Frații erau îngrijorați că sora White se unise cu cei doi mesageri de la Minneapolis, și acum străbăteau împreună țara în lung și în lat, dând poporului șansa pe care delegații de la Minneapolis o refuzaseră.

Vă imaginați că nu era deloc confortabil să privești cum lucrarea lui Dumnezeu te ocolește pur și simplu, cum devii un simplu funcționar inutil, un șoarece de bibliotecă, fără a mai avea vreun rol în ceea ce trebuia să devină succesul glorios al mișcării advente.

Nu era ușor să citești scrisorile și articolele ei (pe care Review and Herald nu îndrăznea să nu le publice), despre redeșteptările amețitoare produse de solia neprihănirii lui Hristos, peste tot pe unde trio-ul inspirat ajungea. Și vă imaginați disperarea fraților conducători când acele rapoarte menționau explicit faptul că liderii bisericii nu susțin această solie, în ciuda faptului că ea era acompaniată de o evidentă revărsare a Duhului Sfânt.

Era de așteptat ca ei, care erau de drept și de fapt conducătorii lucrării lui Dumnezeu de pe pământ, să aleagă una dintre variantele recomandate de Dumnezeu: „Ori primiți lumina, ori vă dați la o parte din drum.”

Pentru o astfel de opțiune este însă nevoie de oarece caracter. Istoria dovedește că ei nu au avut așa ceva, și de aceea au apelat la o a treia variantă, incompatibilă cu oferta divină, și anume politica, diplomația. Nici nu au primit lumina – erau prea orgolioși să recunoască faptul că sunt eronați – și nici nu au vrut să se dea la o parte din drum.

Așa se face că Jones a rămas singur în America, fără prieteni, fără ajutor, permanent sub presiunea unui antagonism mascat, privit cu suspiciune și neîncredere, lipsit de atmosfera necesară descoperirii altor raze de lumină, blocat să se adreseze poporului ori de câte ori acest lucru se putea face discret și fără consecințe neplăcute.

Povara aceasta s-a dovedit greu de purtat, chiar și pentru Jones, care avusese confirmări indiscutabile că solia este de la Dumnezeu. Iată ce spunea sora White despre această presiune teribilă pusă asupra lui:

„Opoziția din mijlocul nostru a impus asupra solilor lui Dumnezeu o povară grea și chinuitoare; căci ei au fost obligați să suporte dificultăți și obstacole care nici nu trebuiau să existe... Dragostea și încrederea constituie o forță morală care ar fi unit comunitățile noastre și ar fi asigurat armonie în acțiune; dar răceala și neîncrederea au adus dezbinarea care ne-a epuizat puterea.”

Observați cum explică dânsa efectele opoziției și presiunilor „chinuitoare” asupra solilor, în același pasaj:

„Nu inspirația divină îi conduce pe oameni să fie suspicioși, să vâneze greșeli pe care să le folosească pentru a dovedi că frații care interpretează Scriptura

într-un mod diferit de al lor, nu sunt sănătoși în credință. Există pericolul ca acest fel de a acționa să producă exact rezultatul scontat; și în mare măsură vina este a acelor vânători de greșeli” (GCB 1893, pp. 419-421).

Chiar așa s-a întâmplat. Jones și-a pierdut calmul și echilibrul, acționând de unul singur, de multe ori lipsit de „răbdarea sfinților,” îngrijorat că solia prețioasă se va stinge. Fiind greu de comunicat cu sora White în Australia, sau cu Waggoner în Marea Britanie – da, încă nu se inventase internetul – el s-a trezit într-un vârtej de evenimente ciudate cărora nu mai știa cum să le facă față. Și acționa ca și cum ar fi fost în continuare trimisul lui Dumnezeu.

Jones nu a înțeles că misiunea lui s-a încheiat, că el a fost doar un simplu poștaș trimis cu scrisoarea la destinație, și că, odată cu înmânarea scrisorii, chestiunea rămâne între expeditor și destinatar. Parcă nu dorea să recunoască faptul că binecuvântarea se retrăsese, iar cerul respecta decizia poporului de a se întoarce în Egipt.

Iată ce s-a întâmplat:

Curând după plecarea sorei White în Australia, în marea comunitate de la Battle Creek a apărut o tânără, Anna Rice-Phillips, care pretindea că primește viziuni de la Dumnezeu pentru biserica rămășiței. Mesajele ei semănau destul de mult cu cele ale sorei White; limbajul era asemănător, conținutul era același, spiritul părea autentic. Ca mulți alții care visau încă redeșteptarea promisă, Jones a fost luat de val, confirmând că Anna are duhul autentic al proorociei. Nu era oare posibil ca Dumnezeu să ridice pe altcineva acum, când sora White era departe și nu se mai putea ocupa de lucrare?

Redau în continuare mărturia integrală a unui student de la Colegiul din Battle Creek, W.M.Adams, despre acest episod:

„Pe parcursul anilor 1893 și 1894, a fost în Battle Creek o domnișoară cu numele Anna Phillips, uneori numită Anna „Rice-Phillips,” care pretindea că are duhul proorociei. Ea și-a scris viziunile și le-a trimis fraților conducători. Afirmările ei au circulat printre membri, și evident că au produs interes și comentarii.

„Era într-un sabat pe la jumătatea lunii aprilie, 1894, iar fratele A.T.Jones, la amvonul comunității Dime Tabernacle, în fața a patru mii de oameni, prezenta mărturiile sorei Anna Phillips ca fiind o manifestare autentică a Spiritului Profeteții.

„Nu voi uita niciodată scena aceea, cu el la amvon citind mărturiile ei. Vorbea despre Păstorul cel Bun, cum oile Îl urmează deoarece ‘cunosc vocea Sa.’ Apoi a citit câteva din mărturiile sorei White, și a întrebat: ‘Auziți vocea?’ (Se referea la vocea lui Dumnezeu prin Duhul Sfânt). ‘Da,’ spunea el, ‘auzim vocea.’ Apoi a citit câteva din mărturiile domnișoarei Anna Phillips, și a întrebat: ‘Auziți vocea?’ ‘Da,’ spunea el, ‘este aceeași voce.’ El susținea autenticitatea mărturiilor ei doar pe baza faptului că el poate auzi vocea. Unii dintre noi, nu știm din ce motive, nu auzeam vocea.

„Când adunarea s-a încheiat, oamenii au părăsit tăcuți încăperea, dar în loc să meargă la casele lor, s-au adunat în grupuri și au început să discute despre noua profetă. ‘Este posibil să fie adevărat?’ se întrebau unii. Alții spuneau: ‘Credeti că fratele Jones are dreptate, sau se înșală?’ ‘Vor lucra Anna și sora White împreună?’ întrebau unii. ‘Aș dori să știu ce are de spus sora White despre acest lucru,’ remarcau alții. În sfârșit, mulțimea s-a risipit, continuând discuțiile în drum spre casă.

„Eu eram atunci student la Colegiul din Battle Creek, și nu știam ce poziție să iau. Aveam încredere în fratele Jones, dar aș fi dorit mai multe dovezi pentru autenticitatea acestor mărturii. Sabatul a trecut, și umbrele nopții s-au lăsat peste oraș.

„Duminică dimineață m-am dus la biroul Review and Herald să cumpăr o carte poștală. Tocmai mă îndreptam către masa de scris, când a intrat fratele Jones. ‘Vreo scrisoare?’ a întrebat el în stilul lui caracteristic. M-am uitat și am văzut o scrisoare în format mare, purtând numele ‘Mrs. E.G.White.’ Imediat am devenit interesat, deoarece eram încă sub influența predicii lui despre Anna Phillips. L-am urmărit cu atenție cum se așează pe bancă și începe să citească. Am observat că este puternic afectat, și plângea fără reținere. A continuat să citească.

„În acel moment a intrat fratele A.O.Tait, iar fratele Jones a spus: ‘Oscar, vino aici. Ia loc. Ai ascultat predica mea de ieri?’ ‘Da’ a răspuns fratele Tait. ‘Bun. Citește asta,’ a spus el, și i-a înmănat mărturia primită de la sora White.

„Iată o parte din ceea ce a citit fratele Tait atunci:

„George Terrace 3, St.Kilda Rd., Melbourne, Victoria, 15 martie 1894

„Fratelui A.T. Jones.

„Dragă frate,

„Am o solie pentru tine. Crezi că Domnul te-a însărcinat cu misiunea de a prezenta viziunile sorei Anna Phillips, să le citești în public, și să le asociezi cu mărturiile pe care Domnul a fost binevoitor să mi le dea mie? Nu, Domnul nu a așezat asupra ta o astfel de povară. El nu ți-a dat să faci această lucrare...

„Dragă frate, aș dori să prezint înaintea ta câteva lucruri privind pericolele care amenință lucrarea în acest timp. Lucrarea sorei Anna Phillips nu poartă semnătura cerului. Eu știu despre ce vorbesc aici...

„Cum se face, fratele meu, că tu ai luat aceste materiale, și le-ai prezentat în fața poporului, amestecându-le cu mărturiile pe care Dumnezeu le-a dat sorei White? Unde este dovada ta că ele sunt de la Dumnezeu? Trebuie să fii extrem de precaut cum ascuți, cum primești și cum crezi.”

„Cine a putut să-i spună sorei White, acum o lună, ’ a întrebat fratele Jones, ‘că eu voi ține acea predică despre Anna Phillips?’

„Ah, știi tu bine, Alonzo, ’ a răspuns fratele Tait cu vocea lui calmă, dar fermă.

„Da, știi. Dumnezeu știa că așa voi face, și a impresionat-o pe sora White, cu o lună înainte să predic eu, să trimită această mărturie că sunt greșit. Privește data: 15 martie, 1894.’ Cei doi bărbați au părăsit încăperea.

„Sabatul următor, fratele Jones era la amvon, citind o parte a mărturiei trimisă lui din Australia, scrisă cu 30 de zile înainte să țină acea predică. Mărturia îl muștra pentru poziția pe care a luat-o cu privire la Anna Phillips. El a spus: ‘Sunt greșit, și mărturisesc aici. Acum am dreptate.’ Astfel a încheiat chestiunea, salvând biserica din capcanele Satanei.

„Anna Phillips a repudiat și ea experiența ei, devenind un lucrător biblic de încredere. A murit ca un loial membru al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea” – W.M. Adams.

Acesta era caracterul omului pe care Dumnezeu îl alesese, în 1888, să aducă bisericii vestea bună a neprihănirii lui Hristos. Greșit, ca noi toți, în anumite chestiuni, dar dispus să recunoască adevărul, și să se pocăiască.

Jones avea multe opțiuni, dacă dorea să-și salveze obrazul și reputația. Putea să plece imediat în biroul lui, și să citească acolo, înțelegând că scrisoarea este incomodă. Ce sens avea să se lase descoperit în public, să se lase cuprins de emoții, și astfel să devină vulnerabil? De ce să-l cheme pe A.O. Tait să citească scrisoarea, deși îi era adresată lui personal, și deci nu trebuia făcută publică?

Mai mult, cine îl obliga să urce la amvon sabbatul următor? Putea să-și ia timp de gândire, să mai verifice odată dacă a înțeles bine mesajul, sau chiar să mototolească scrisoarea și să o arunce la gunoi. Cine ar fi știut ce conține ea? Până sosea alta din Australia, rezolva el cumva situația.

Ar fi putut să urce totuși la amvon, și să încerce să dreagă busuiocul, așa cum este obiceiul în astfel de cazuri: „Știți, stimați frați, tocmai am primit o scrisoare binecuvântată din Australia, și avem dovada că Domnul e cu noi. Sora White ne avertizează să fim extrem de precauți în această situație, căci diavolul este la lucru. Ea ne cheamă să analizăm cu multă atenție mărturiile care pretind că vin de la Domnul, și să le comparăm cu un ‘așa zice Domnul.’ De aceea, convins că aceasta este vocea Domnului, eu am să mă aplec cu și mai mare seriozitate asupra mărturiilor pe care le-a primit sora Anna Phillips. Subiectul este important, așa că eu îmi voi dedica atenția acestui subiect delicat. Contez pe rugăciunile dumneavoastră.”

Dar nu, nimic din toate acestea. El a recunoscut deschis și imediat că a greșit, apoi a venit la proxima ocazie în fața bisericii, mărturisind eroarea și

reparând prejudiciul. Minunat caracter! Exact genul de oameni de care este nevoie în cauza lui Dumnezeu: „Zeloși, fermi, hotărâți și cu convingeri categorice.”

Cazul Uriah Smith:

În 1896, la doi ani după incidentul Anna Phillips, sora White scrie și fratelui Uriah Smith o scrisoare. Nu existau în ea muștrări personale, sau avertizări care să-l pună în dificultate pe redactorul de la Review and Herald, așa acum s-a întâmplat cu scrisoarea către A.T.Jones.

Înainte de a studia acest caz, trebuie menționat faptul că sora White nu a vrut să ia o poziție oficială în controversa Legii din Galateni, aflată în dispută la Minneapolis și după. Inexplicabil, manuscrisul în care ea se exprimase cu privire la acest subiect înainte de Minneapolis pur și simplu se evaporase. De nenumărate ori dânsa solicitase secretarelor ei să caute documentul respectiv, dar acesta era de negăsit.

În ultimii ani, Legea din Galateni fusese o rană deschisă pe trupul bisericii, subiect care făcuse să curgă multă cerneală denominațională, și care provocase valuri de patimi clericale. Conducătorii bisericii, în frunte cu frații Butler și Smith, susțineau că Legea din Galateni, aceea care ne fusese „un îndrumător spre Hristos,” este exclusiv legea ceremonială.

Raționamentul lor era simplu și eminent adventist: Dacă Legea aceasta, care ne-a fost un îndrumător spre Hristos, este Legea morală, a celor zece porunci, și de care nu mai este nevoie atunci când am ajuns la Hristos, înseamnă că bisericile din Babilon au dreptate, Legea celor zece porunci a fost pironită pe cruce, și prin urmare și-a încheiat misiunea. Concluzia logică? Biserica rămășiței n-are ce căuta pe scenă.

Jones și Waggoner credeau, din contră, că în Galateni apostolul vorbește mai ales despre Legea morală. Ei recunoșteau că în expresia „Legea” se cuprinde toată legea, morală și ceremonială, deși ei puneau în valoare în special rolul Legii morale în contextul neprihănirii, mai ales că rolul legii ceremoniale era înțeleș și acceptat de toată lumea în biserică.

Sora White nu a dorit să treacă de partea niciunei grupări din jurul baricadei, mulțumindu-se să cheme pe toată lumea la un studiu mai profund asupra acestui subiect. Dar era evident pentru toată lumea de ce parte a baricadei este inima ei, călătorind cu Waggoner și Jones prin toată țara, spre a face cunoscută solia lor, pe care ea o declara fără sfială a fi „cu adevărat” solia îngerului al treilea.

Acum, într-o noapte de suferință fizică și preocupare sufletească, din îndepărtata Australie, dânsa consideră că a sosit timpul să spună bisericii mondiale care este poziția corectă asupra controversatei Legi din Galateni. A ales calea oficială, uzuală, prin care se putea adresa bisericii, trimițând manuscrisul la

redacția revistei Review and Herald, cu mențiunea specială pentru fratele Uriah Smith, astfel ca materialul să fie publicat în revistă.

Manuscrisul avea o introducere, scrisă de secretara soriei White, care suna astfel:

„Pe paginile următoare sunt prezentate câteva chestiuni descoperite soriei White noaptea trecută, pe care a dorit să vi le aducă la cunoștință. Dânsa este bolnavă de câteva zile ca urmare a răcelii și a activității intense, încât astăzi nu poate să citească sau să scrie. Punctele de vedere au fost scrise așa cum le-a prezentat dânsa. Noi am trimis câteva copii ale articolelor și scrisorilor prin poștă, pe care sora White a dorit să le citiți; dar pentru că nu am fost sigure că vă aflați în Battle Creek, le-am expediat fratelui Tenney, cu rugămintea să le citească și să vi le dea dumneavoastră. A dvs., M. Davies.”

Și acum iată conținutul scrisorii:

„Legea ne-a fost un îndrumător spre Hristos, ca să fim socotiți neprihăniți prin credință.’ În acest pasaj, Duhul Sfânt vorbește, prin apostolul Pavel, în special despre legea morală. Legea ne descoperă păcatul, ne determină să simțim nevoia după Hristos și să alergăm la El pentru iertare și pace, prin exercitarea pocăinței față de Dumnezeu și a credinței față de Domnul nostru Isus Hristos.

„Refuzul de a renunța la idei preconcepute, și de a accepta acest adevăr, se află în mare parte la baza opoziției manifestate la Minneapolis față de solia Domnului transmisă prin frații Waggoner și Jones. Prin stârnirea acelei opoziții, Satana a reușit în mare măsură să îndepărteze de la poporul nostru puterea specială a Duhului Sfânt, pe care Dumnezeu dorea să le-o împărtășească. Vrajmașul i-a împiedicat să obțină eficiența pe care ar fi putut să o aibă în comunicarea adevărului către lume, așa cum l-au proclamat apostolii în ziua cincizecimii. Lumina care trebuie să lumineze întreg pământul cu slava ei a fost respinsă și, prin acțiunea propriilor noștri frați, a fost într-o mare măsură ținută departe de lume.

„Legea celor zece porunci nu trebuie privită atât de mult sub aspectul ei prohibitiv, cât sub aspectul îndurării. Restricțiile impuse de ea sunt garanția sigură a fericirii în ascultare. De îndată ce este primită în Hristos, ea lucrează în noi acea curățire a caracterului care ne va aduce bucurie de-a lungul veșniciei. Pentru cel ascultător ea este un zid de protecție. Noi privim în ea bunătatea lui Dumnezeu, care prin descoperirea înaintea oamenilor a principiilor neschimbătoare ale neprihănirii, urmărește să-i protejeze de relele care rezultă din călcarea Legii.

„Noi nu trebuie să-L privim pe Dumnezeu ca așteptând să-l pedepsească pe păcătos pentru păcatul său. Păcătosul aduce el însuși pedeapsa asupra lui. Propriile lui acțiuni declanșează o suită de circumstanțe care produc un rezultat sigur. Fiecare călcare a Legii se întoarce împotriva păcătosului, lucrează în el o schimbare a caracterului și-l determină să păcătuiască din nou cu mai multă ușurință. Alegând să păcătuiască, oamenii se despart de Dumnezeu, se desprind de sursa binecuvântării, și rezultatul sigur este ruina și moartea.

„Legea este o exprimare a gândului lui Dumnezeu; când o primim în Hristos, ea devine gândul nostru; ea ne ridică deasupra dorințelor și înclinațiilor firești, deasupra ispitelor care conduc la păcat. ‘Multă pace au cei ce iubesc Legea Ta, și nu li se întâmplă nicio nenorocire’ - nimic nu-i face să se poticnească.

„În nelegiuire nu există pace; nelegiuirile sunt în război cu Dumnezeu. Dar cel ce primește neprihănirea Legii în Hristos este în armonie cu Cerul. ‘Îndurarea și adevărul s-au întâlnit; neprihănirea și pacea se sărută’” (The EGW 1888 Materials, 1574).

Aici se află concepte revoluționare pentru adevărul întregii solii îngerești, de o importanță covârșitoare pentru generația care trebuie să anunțe omenirea că Babilonul a căzut. Se făcea în sfârșit lumină în controversa din jurul Legii, dar mai ales se deschidea o poartă spre lumina „celuilalt” înger, lumină despre caracterul non-violent al Părintelui nostru ceresc. Că „păcătosul se pedepsește singur” începea să devină evident; moartea era, în sfârșit, văzută ca fiind produsă de „o suită de circumstanțe” declanșată de libera alegere a individului de a-și hotărî singur soarta.

Ne-am fi așteptat ca fratele Uriah Smith să plângă de bucurie, să-l cheme pe fratele Tenney și să-l anunțe că se lasă zdrobit de lumina sosită, că recunoaște că a predicat greșit, și a pus astfel biserica în situația devastatoare de a se împotrivi luminii la Minneapolis. Apoi ar fi publicat imediat manuscrisul în primul număr al revistei, cu explicația adițională că dânsul dorește să ceară scuze bisericii și lui Dumnezeu pentru opoziția înverșunată în care s-a complăcut, în fața evidenței clare.

A făcut așa fratele Smith?

Nicidecum.

A dosit scrisoarea în sertarul biroului său, unde a fost găsită după 56 de ani, și a fost publicată în Review mult timp după ce toți combatanții de la Minneapolis ieșiseră din scenă.

Aceasta este politică în cel mai deplin sens al ei.

Dacă fratele Jones ar fi fost îndreptățit să ascundă scrisoarea trimisă lui, considerând că este o comunicare personală, ceea ce era adevărat, fratele Smith nu avea această acoperire. Scrisoarea fusese trimisă la redacție, calea uzuală prin care sora White publica manuscrisele ei. Dacă mesajul era strict pentru fratele Smith, fratelui Tenney nu i se permitea să citească scrisoarea.

Acest gen de sfidare și aroganță spune multe despre caracterul fratelui Smith, și motivele pentru care Dumnezeu nu a ales să trimită solia prin el. A dovedit că nu este vrednic de încredere când sunt în joc interese majore, și că eul lui este mai prețios decât lumina trimisă din cer în raze clare și distincte. Decât să apară în ochii bisericii mondiale ca un opozant al cauzei lui Dumnezeu, a preferat să ascundă lumina, ca ea să nu ajungă la popor.

Ceea ce a făcut el cu scrisoarea aceea era profetizat chiar în ea:

„Vrăjmașul i-a împiedicat să obțină eficiența pe care ar fi putut să o aibă în comunicarea adevărului către lume, așa cum l-au proclamat apostolii în ziua cincizecimii. Lumina care trebuie să lumineze întreg pământul cu slava ei a fost respinsă și, prin acțiunea propriilor noștri frați, a fost într-o mare măsură ținută departe de lume.”

În loc de lacrimi și acțiune rapidă, fratele Smith a ales diplomația. Aruncând scrisoarea în fundul sertarului și uitând de ea până la moarte, fratele Smith spunea de fapt: „Foarte bine, am ținut lumina într-o mare măsură departe de lume, și suntem pregătiți să o mai ținem departe de lume, dacă astfel păstrăm încrederea bisericii nezdruncinată în conducătorii ei.”

Fratele Jones nu a gândit așa. Deși deplin conștient că sora White l-a declarat a fi solul Domnului cu acreditare divină, el nu a avut nicio clipă de ezitare în a veni public înaintea bisericii, recunoscând că a greșit. Chiar dacă risca să-și piardă credibilitatea ca sol al Domnului, el a recunoscut că s-a înșelat.

Aceasta face diferența între oamenii cu care alege Dumnezeu să Se asocieze în cauza Sa.

Ecoul acestei tragedii vibrează cu o semnificație specială la urechile corpului pastoral al bisericii de astăzi:

„Pastori, nu dezonați pe Dumnezeu vostru, și nu jigniți pe Duhul Său cel Sfânt, făcând remarci asupra metodelor și manierelor oamenilor pe care El îi alege. Domnul cunoaște caracterul...”
